

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 sierpnia 2019 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. P.**

skazanego z art. 165 § 1 pkt 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w C.

z dnia 24 września 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zasądzić od skazanego koszty sądowe postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 24 września 2018 r. (sygn. akt II K (...)) M. P. został uznany winnym przestępstwa z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 17 stycznia 2019 r. (sygn. akt II AKa (...)) wyrok sądu I instancji zmienił w ten sposób, że obniżył oskarżonemu M. P. wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności do 1 roku. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi:

- „- rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., polegające na dokonaniu dowolnej w miejsce swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego oraz sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, a także wynikający z w/w naruszenia przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na oparciu rozstrzygnięcia na dowodach osobowych, które w świetle przedmiotowego stanu faktycznego winny być uznane za niewiarygodne w odniesieniu do dowodów z zeznań świadków J. G., P. S., Ł. B., P. B., Ł. N., K. S., a tym samym pozbawienie mocy dowodowej wyjaśnień oskarżonego, co w rezultacie doprowadziło do niewłaściwego przypisaniu przez Sąd oskarżonemu M. P. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 165 § 1 pkt 2 k.k.,
- rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., polegające na dokonaniu dowolnej w miejsce swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego oraz sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w odniesieniu do dowodów z pisemnej i ustnej opinii biegłego toksykologa, polegającej na bezzasadnym ustaleniu, iż zachowanie oskarżonego polegało na spowodowaniu realnego i konkretnego niebezpieczeństwa dla zdrowia i życia wielu osób, a tym samym bezzasadne przypisanie sprawstwa i winy oskarżonemu, podczas gdy z przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego nie wynika jaka zawartość substancji szkodliwych znajdowała się w zatrzymanych produktach, a także w sytuacji w której, opinia biegłego toksykologa nie wykazała precyzyjnie jaka ilość substancji konieczna jest do uznania jej jako szkodliwej dla zdrowia w zakresie czynu z art. 165 § 1 pkt 2 k.k.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w C. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzuty zawarte w nadzwyczajnym środku odwoławczym stanowią de facto kalkę postawionych już w postępowaniu odwoławczym zarzutów apelacyjnych. Nie zawierają w żadnej mierze wymaganego na potrzeby skutecznej kasacji wykazania rażącego naruszenia prawa materialnego, bądź procesowego dodatkowo mającego istotny wpływ na treść finalnego orzeczenia. Podkreślić w tym miejscu należy, że rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości oraz zasadniczy wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia odwoławczego (podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29 maja 2012 r., II KK 106/12, OSNKW 2012). Kasacja, zwłaszcza z uwagi na konieczność jej sporządzenia przez podmiot profesjonalny, nie może sprowadzać się jedynie do wykazania niezadowolenia z prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, ale wskazać konkretnie wady orzeczenia, których charakter jest tak dalece widoczny, że pomimo prawomocności tegoż rozstrzygnięcia musi ono zostać wzruszone.

Natomiast uzasadnienie kasacji nie zawiera niczego ponad to, co już zostało zaprezentowane w apelacji, a do czego Sąd odwoławczy zdążył się obszernie odnieść. Zarzut pierwszy sprowadza się de facto do kwestionowania wniosków wyciągniętych z depozycji świadków. Sąd odwoławczy wyraźnie odniósł się do tych zarzutów już na etapie rozpoznawania apelacji. Nie można jednak w uzasadnieniu kasacji odnaleźć jakiegokolwiek głębszego wyводу ukazującego konkretnie, na czym polegać miałyby dowolna ocena osobowych źródeł osobowych w niniejszej sprawie. Skarżący podkreśla, że ocena ich depozycji była „niepełna”.

Identycznie niedoskonały sposób przyjmuje sformułowanie zarzutu drugiego, związanego z opinią toksykologiczną. Niezależnie od faktu, że podobnie, jak w przypadku zagadnienia świadków, Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutów apelacyjnych związanych z opiniowaniem w sprawie, w uzasadnieniu kasacji

nie znajdujemy żadnego rozwinięcia podstawowego zarzutu, tj. rzekomych wad opinii. Brak argumentów uniemożliwia więc merytoryczne odniesienie do zarzutu.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

I.n